

Sygn. akt: III U 515/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 02 września 2014r. w O.

sprawy z odwołania W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania W. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 30.04.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje W. K. prawo do emerytury od dnia 1 kwietnia 2014 roku,
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

W. K. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 30.04.2014r., odmawiającej mu prawa do emerytury.

Wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury i o zaliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) Oddział O. od 02.07.1973r. do 31.08.1988r. i w (...) Sp. z o.o w W. od 01.09.1988r. do 04.09.1991r. na stanowisku mechanika. W uzasadnieniu wskazał, iż pracował w szczególnych warunkach, nie może jednak przedstawić takiego świadectwa, ponieważ zakłady pracy już nie istnieją.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że na dzień 01.01.1999r. odwołujący udowodnił ogólny okres pracy wynoszący 26 lat, 7 miesięcy i 14 dni. Zdaniem organu rentowego W. K. nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, gdyż nie przedstawił świadectw pracy w takich warunkach.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 16.04.2014r. W. K. złożył w ZUS wniosek o ustalenie uprawnień do emerytury, na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Po rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 01.01.1999r. ogólny okres pracy wynoszący 26 lat, 7 miesięcy i 14 dni okresów składkowych. ZUS uznał jednak, że odwołujący nie udowodnił żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach, dlatego zaskarżoną decyzją z dnia 30.04.2014r. odmówił mu prawa do emerytury.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura, jeżeli ubezpieczony spełnił łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu wejścia w życie przepisów ustawy emerytalnej, tj. 01.01.1999r. udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 dla mężczyzn, w tym: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wynoszący co najmniej 15 lat.

Według przepisu § 2 ust. 1 w/w Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe przepisy należało uznać, że rozstrzygnięcie w sprawie było uzależnione od wykazania przez W. K. 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu odwołanie od decyzji z dnia 30.04.03.2014r. jest zasadne.

W. K. domagał się zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia: w Przedsiębiorstwie (...) Oddział O. od 02.07.1973r. do 31.08.1988r. i w (...) Sp. z o.o w W. od 01.09.1988r. do 04.09.1991r.

Odwołujący wskazywał, iż w obu w/w zakładach wykonywał takie same czynności na stanowisku mechanika wykonując pracę w kanałach remontowych, naprawiając samochody marki T., J., K.. Zeznał również, że w okresie zatrudnienia w zakładzie (...)pracował na budowie eksportowej w ZSRR jako mechanik.

Zdaniem Sądu w toku postępowania odwołujący wykazał fakt wykonywania takiej pracy w pełnym wymiarze czasu pracy.

Na okoliczność pracy odwołującego w spornych Sąd przesłuchał świadków: A. K., Z. K. i E. P..

A. K. pracował z odwołującym w obu zakładach, w tym świadek pracował w latach 1973-2002 jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Z. K. pracował zaś w zakładzie (...) w latach 1977-1991 a E. P. w latach 1977-1992 na stanowisku mechanika.

Z zeznań w/w świadków wynika, iż w obu spornych okresach W. K. wykonywał te same czynności mechanika, naprawiając samochody marki T., J., K., Z.. Wszyscy świadkowie zeznali też, iż napraw samochodów z uwagi na ich gabaryty odbywała się w kanałach remontowych.

Sąd dał wiarę w/w zeznaniom świadków, gdyż są zbieżne ze sobą, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają oraz tworzą logiczną całość z pozostałym materiałem dowodowym. Wszyscy świadkowie pracowali razem z odwołującym, przy czym świadkowie Z. K. i E. P. byli również mechanikami samochodowymi i wykonywali takie same czynności jak odwołujący. Świadek E. P. jest już emerytem i ma przyznaną emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach, a do takiej pracy ma zaliczony okres zatrudnienia w zakładzie (...).

Potwierdzeniem w/w zeznań jest również treść świadectw pracy, wystawionych W. K. za sporne okresy przez zakłady (...) i (...), w których wskazano stanowisko mechanika (k. 11 i 13 akt kap. pocz.).

W toku postępowania nie udało się uzyskać akt z zakładu (...). Zdaniem Sądu nie stoi to na przeszkodzie uwzględnieniu także okresu w tym zakładzie, bowiem zajmowane przez odwołującego stanowisko wynika ze świadectwa pracy wystawionego mu przez zakład (...).

Na żądanie Sądu z archiwum nadesłano natomiast akta osobowe W. K. z zakładu (...). W znajdujących się tam umowach o pracę i angażach wskazywano wymiennie stanowisko mechanika, mechanika napraw pojazdów samochodowych i montera-mechanika. Należy dać wiarę odwołującemu, że mimo w/w nazw stanowisk przez cały sporny okres wykonywał czynności mechanika, bowiem stanowiska te są używane w angażach wymiennie, w aktach osobowych nie ma natomiast dokumentu, w którym dokonywano by wypowiedzenia dotychczas zajmowanego stanowiska.

Z akt osobowych odwołującego wynika też, że odwołujący w okresie zatrudnienia w tym zakładzie od 24.10.1974r. do 04.10.1976r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Nadto w okresie od 09.07.1986r. do 08.07.1987r. był zatrudniony na budowie eksportowej w ZSRR na stanowisku mechanika samochodowego, następnie korzystał z urlopu a do pracy powrócił od dnia 03.08.1987r. Oba powyższe okresy podlegają zaliczeniu do pracy w szczególnych warunkach, bowiem odwołujący świadczył taką pracę przed powołaniem do odbywania zasadniczej służby wojskowej i powrócił do zakładu przed upływem 30 dni od zakończenia tej służby. Z zeznań świadka Z. K. wynika zaś, że odwołujący na budowie w ZSRR pracował jako mechanik samochodowy, naprawiając samochody na kanale remontowym. Sąd dał wiarę odwołującemu i świadkom co do pracy w kanale remontowym, bowiem zarówno (...) jak i (...) były to zakłady zajmujące się transportem, posiadające samochody o ładowności i ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, dlatego z uwagi na gabaryty tych samochodów naprawy musiały być przeprowadzane w kanale remontowym. Oczywistym jest, że odwołujący w czasie swojej pracy musiał korzystać również z warsztatu mechanicznego, gdzie były odpowiednie narzędzia i tam naprawiał daną część, lecz przecież uprzednio musiał ją wymontować w kanale, a potem również zmontować w samochodzie również na kanale. Trudno przypuszczać, aby ustawodawca zakładał, iż czynności mechanika będą tylko sprowadzać się do wymontowania i zamontowywania części, bowiem nieodzownym elementem pracy mechanika jest również naprawienie danej części, a może to odbyć się tylko poza kanałem.

Z treści Wykazu A dział XIV poz. 16, stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynika, iż prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych są pracami w szczególnych warunkach.

Biorąc pod uwagę fakt odbywania przez W. K. zasadniczej służby wojskowej i pracy na budowie eksportowej, do pracy w szczególnych warunkach należy zliczyć mu okresy pracy w Przedsiębiorstwie (...) Oddział O.: od 02.07.1973r. do 08.07.1986r. (w tym służbę wojskową), od 09.07.1986r. do 08.07.1987r. (okres pracy na budowie eksportowej) i od 03.08.1986r. do 31.08.1988r. oraz w (...) Sp. z o.o w W. od 01.09.1988r. do 04.09.1991r.

Po uwzględnieniu w/w okresów pracy odwołujący spełni warunek posiadania 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, gdyż sam okres zatrudnienia w (...) wyniesie 15 lat i 14 dni, a po doliczeniu okresu zatrudnienia w (...) okres pracy w szczególnych warunkach wyniesie 18 lat i 18 dni. Odwołujący spełnia także pozostałe przesłanki konieczne do uzyskania prawa do emerytury według przepisów art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu

Ubezpieczeń Społecznych. Osiągnął bowiem w dniu 28.05.2013r. wiek 60 lat i legitymuje się 25-letnim ogólnym stażem pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję ZUS z 30.04.2014r. i przyznał W. K. prawo do emerytury od dnia 01.04.2014r, tj. od miesiąca złożenia wniosku.

W pkt 2 wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Przepis art. 118 ust. 1a stanowi zaś, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Ponieważ za sporne okresy odwołujący nie złożył świadectwa pracy w szczególnych warunkach, okresy te nie mogły być uwzględnione przez ZUS. Dopiero postępowanie sądowe i zeznania świadków pozwoliły na ustalenie, iż w spornym okresie odwołujący faktycznie wykonywał czynności mechanika w kanałach remontowych. W tej sytuacji ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie okresu pracy w szczególnych warunkach w toku postępowania przed tym organem.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.